

[Industriministeren]

de nyeste indlæg i erhvervsdebatten – som Industrirådets »Industriplan 87« eller Håndværksrådets kriseplan – bærer imidlertid præg af den afstandtagen fra vore erhvervsfremmeforanstaltninger, forslagsstillerne tilskriver dem. Jeg kan tilføje, at hvis man spørger de store organisationer på lønmodtagersiden, vil man heller ikke høre noget om en sådan afstandtagen fra deres side.

I forhold til det forslag, der blev fremsat i fjor, har retsforbundet kun tilføjet nogle få ord om aflastning af noget, man i anførselstegn betegner som »det frie lånemarked«. I bemærkningerne forklares herom, at rentesubsidieordningerne efterhånden har fået for stort et omfang. Jeg ved ikke, om man her ved bl. a. tænker på den såkaldte K-låneordning. Den er imidlertid ikke nogen subsidieordning. Der er tale om genudlån af offentlige udlandslån, hvor staten nok bærer kursrisikoen, men hvor der til gengæld opkræves en vis overrente, der skal dække denne risiko. Hvis det ikke desto mindre bl. a. er denne ordning – som ganske rigtigt er af et ikke ubetydeligt omfang – man tænker på, så vil man ved at læse f. eks. »Industriplan 87« se, at Industrirådet ønsker denne K-låneramme udvidet til 1,5 mia kr. årlig for industri og håndværk. For 1981 er rammen 1.250 mill. kr. Håndværksrådet ønsker herudover 250 mill. kr. i 1981 og 300–500 mill. kr. i 1982. Heller ikke på dette eneste nye punkt i forslaget er der derfor nogen erhvervsopbakning bag afviklingsforlaget.

Vi har, som jeg også nævnte i mit indlæg i fjor, et nært samarbejde med erhvervenes og lønmodtagernes organisationer – et samarbejde, som vi i det forløbne år har udbygget yderligere, og som netop tager sigte på at sikre, at vore erhvervspolitiske foranstaltninger indrettes og anvendes så effektivt som muligt til at styrke erhvervenes omstillingsevne og tilpasning til de vanskelige internationale konkurrencevilkår, de må arbejde under.

Der er meget andet, der påvirker erhvervenes situation. Jeg har ikke med disse bemærkninger sagt, at erhvervsfremmeordninger var det eneste saliggørende, men jeg har sagt, at de erhvervsfremmeordninger, som retsforbundet ønsker ophævet, i den nuværende situation er ordninger, der er ønsket af erhvervslivet og nødvendige for erhvervslivet.

Jeg må derfor afvise tanken om at bringe denne indsats til ophør.

Ole Thomsen (S):

Man kan vist kalde det politisk stædighed, at retsforbundet igen så hurtigt fremsætter dette beslutningsforlag om at afvikle alle former for erhvervsstøtte, eftersom man ikke i 1980 kunne finde nogle positive vinde her i tinget for et sådant forslag og sikkert heller ikke kan forvente det i dag.

Jeg må som ministeren afvise de påstande, der er i bemærkningerne om, at erhvervslivet selv siger fra over for erhvervsstøtteordninger, og gøre opmærksom på, at regeringens daglig bliver kritiseret for det modsatte, altså at den ikke vil give flere og større tilskud til erhvervslivet.

Vi må fra den socialdemokratiske gruppes side afvise forslaget. Vi vil fortsat arbejde for en rimelig erhvervsstøtte til gavn for både lønmodtagerne og erhvervslivet, så længe der måtte være behov derfor.

Fogh Rasmussen (V):

Som det allerede er anført, er der tale om i det store og hele en genfremsættelse af et forslag fra retsforbundet, og jeg kan derfor også i det store og hele henholde mig til de bemærkninger, som venstre fremkom med sidst, da forslaget var til behandling.

Jeg vil godt føje til, at vi naturligvis i venstre har bemærket os, at der ikke bare er sket og sker en vækst i antallet af støtteordninger, men også, at ordningerne gradvis – umærkeligt, men dog sikkert – antager en stærkere og stærkere karakter af selektive ordninger. Det indebærer flere forskellige risikomomenter. Det indebærer for det første en uheldig tendens til, at erhvervsvirksomhederne kommer til at sidde på statens knæ og spise nådensbrød fra regeringen, hvorved der gradvis sker en underminering af grundlaget for et frit erhvervsliv. For det andet kan det føre til en uoverskuelighed i mængden af ordninger og deres administration, som i yderste fald kan føre til et erhvervsstøtteordningernes paradoksproblem, nemlig det paradoksproblem, at en række af ordningerne er indrettet med et særligt sigte på de små og mellemstore virksomheder, men at disse små og mellemstore virksomheder, fordi de ikke har et selvstændigt administrationsapparat til at opsøge ordningerne og følge dem op, slet ikke kom-